

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 359/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jakub Mandelík, PhD., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/227/2020 z 28. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2Cdo/227/2020 z 28. novembra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne požaduje náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že žalobca (Slovenská kancelária poisťovateľov) sa žalobou podanou na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) 29. mája 2017 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal sťažovateľa v pozícii žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 13 818,44 eur s príslušenstvom z titulu poskytnutého plnenia z poisťného garančného fondu a náhrady škody.

2.1. Sťažovateľ spolu s poisťovateľom [REDACTED] (ďalej aj „poisťovateľ“ alebo „intervenient“) uzatvorili 18. decembra 2007 poisťnú zmluvu č. 1070146128 na dobu neurčitú, ktorej predmetom bolo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti motorového vozidla, poisťné bolo dojednané ako bežné a jeho platenie bolo dohodnuté

v štvrtročných splátkach splatných vždy k 19. decembru, 19. marcu, 19. júnu, 19. septembru. Poistné za obdobie od 19. septembra 2014 do 18. decembra 2014 sťažovateľ neuhradil včas (k 19. septembru 2014), na čo bol upozornený zo strany poisťovateľa upomienkou zo 7. októbra 2014. Súčasne bol upozornený na následky nezaplatenia poistného v stanovenej lehote. Predtým, listom poisťovateľa z 30. septembra 2014, bola sťažovateľovi oznámená výška ročného poistného pre nasledujúce poistné obdobie (od 19. 12. 2014 do 18. 12. 2015). Tiež mu bolo zaslaná poistka č. 68004696127, potvrdenie o uzatvorení poistno-zmluvného vzťahu pre ďalšie poistné obdobie, zelená a asistenčná karta.

2.2. Dňa 1. marca 2015 sťažovateľ prevádzkou motorového vozidla spôsobil dopravnú nehodu, ktorej následkom vznikla ujma na zdraví, ako aj vecná škoda.

2.3. Podľa výpisu inkasného účtu poistnej zmluvy za obdobie od 19. decembra 2007 do 27. apríla 2015 vyplýva, že zmeškané poistné za obdobie od 19. septembra 2014 do 18. decembra 2014 sťažovateľ uhradil 2. marca 2015 a zmeškané poistné za obdobie od 19. decembra 2015 do 18. marca 2015 uhradil 10. marca 2015. Listom z 29. mája 2015 poisťovateľ oznámil sťažovateľovi zánik poistenia (dňom 19. októbra 2014, 24:00) pre nezaplatenie poistného v zákonnej jednomesačnej lehote podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“).

2.4. Po vydaní odsudzujúceho Trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č. k. 1T/184/2015 z 27. júla 2015, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný k náhrade škody voči poškodeným, poisťovateľ v oznámení z 20. augusta 2015 odmietol uhradiť uplatnené nároky poškodených s poukázaním na to, že k 1. marcu 2015 sťažovateľ nemal platne uzavretú poistnú zmluvu. Preto žalobca v súlade s § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. poskytol za poisťovateľa peňažné plnenie poškodeným.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 43C/3/2017 z 21. mája 2018 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 13 818,44 eur s príslušenstvom a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8Co/63/2019 z 25. februára 2020 na odvolanie sťažovateľa rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

3.1. Priznanie žalovanej istiny z titulu regresného nároku podľa § 24 ods. 2 písm. b) a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. prvostupňovým súdom a vecné potvrdenie jeho správnosti odvolacím súdom bolo založené na dôvode, že k dátumu poistnej udalosti (dopravnej nehody 1. marca 2015) nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti, a teda že poistná udalosť nebola krytá poistným plnením. Preto žalobcovi vznikla povinnosť uhradiť poškodeným z garančného fondu poistné plnenie, čím mu vznikol nárok na jeho úhradu zo strany sťažovateľa v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odvodil z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keď tvrdil, že konajúce sudy aplikovali právnu úpravu striktnie a formalisticky, pričom vzhľadom na špecifický skutkový stav a „prax“ zavedenú medzi zmluvnými stranami poistnej zmluvy spravodlivé rozhodnutie závisí od vyriešenia viacerých právnych otázok, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Sťažovateľ sa domáhal, aby v dovolacom konaní boli zodpovedané ním formulované štyri právne otázky (bod 3 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.), ktoré v ďalšej časti dovolania odôvodnil. Z opatrnosti navrhol prieskum na základe § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania uplatneného sťažovateľom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nie je daná; v prípade otázok 1 až 3 uviedol, že ide o otázky skutkové (bod 16 napadnutého uznesenia) a v prípade otázky 4 má táto akademickú povahu, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu či zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia (bod 26 napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, ktorou namieta porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým mu bol zamedzený prístup k dovolaciemu súdu. Polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu o neprípustnosti jeho dovolania. Zdôrazňuje, že ním nastolený problém sa v dovolaní týka právneho posúdenia konkrétnych skutkových zistení, ktoré vyplynuli zo vzťahu medzi sťažovateľom a poisťovateľom, a v nadväznosti na uvedené v ústavnej sťažnosti argumentuje:

a) s poukazom na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 551/2021 z 1. júna 2022 (*o rozlišovaní medzi skutkovými a právnymi otázkami, pozn.*) tvrdí, že v dovolaní naformuloval právne otázky, nie skutkové otázky spôsobilé byť predmetom prieskumu pred dovolacím súdom, tie následne odôvodnil argumentáciou v prospech trvania poistného vzťahu aj v čase škodovej udalosti, a s dôrazom na zjavnú vôľu zmluvných strán zotrvať v poistnom vzťahu tvrdí, že odvolací súd nemal aplikovať § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. Zodpovedaním dovolacích otázok sa malo vyhodnotiť, či bolo zo strany odvolacieho súdu správne aplikovať na zistený skutkový stav dané už uvedené právne normy;

b) s poukazom na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 218/2021 zo 4. augusta 2021 (*o požiadavke na jednoznačne a riadne odôvodnený záver dovolacieho súdu o skutkovej povahe námietok, pozn.*) tvrdí, že aj keď sa najvyšší súd vyjadruje k jednotlivým otázkam, neuviedol konkrétne skutočnosti verifikujúce záver o skutkovej povahe otázok 1 až 3. Súčasne tvrdí, že z namietaného rozhodnutia nie je zrejmé, z ktorých častí dovolania si túto jednoznačnosť (o skutkovej povahe námietok, pozn.) najvyšší súd vyvodil. Tiež sa nestotožňuje so závermi dovolacieho súdu k 4. otázke, ktorej zodpovedanie mohlo podľa názoru sťažovateľa prispieť k správne právnemu posúdeniu skutkového stavu;

c) *obiter dictum*, v zmysle nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 218/2021 zo 4. augusta 2021 a (podporne) v zmysle nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 242/2021 z 9. novembra 2021 akcentuje, že v prípade pochybností pri rozlišovaní právnych a skutkových otázok je nevyhnutné postupovať v prospech dovolateľa;

d) s poukazom na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 580/2021 z 12. apríla 2022 (*o požiadavke na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti autentickým porozumením dovolateľa, pozn.*) tvrdí, že v dovolacom konaní ostala nepovšimnutá argumentácia tvoriaca jadro dovolania, keďže sa najvyšší súd sústredil výlučne na znenie otázok, pričom v napadnutom uznesení pri vyhodnocovaní prípustnosti dovolania abscentuje, či z celkového kontextu dovolacej argumentácie bolo možné vyvodiť, aké právne otázky majú byť zodpovedané dovolacím súdom. Inými slovami, z odôvodnenia nie je zrejmé, či sa súd pokúsil interpretovať si text dovolania a vyvodiť z neho právne otázky, ak mal výhrady proti otázkam sťažovateľa;

e) s poukazom na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 479/2020 z 9. februára 2021 (o neprípustnosti vyžadovania formulácie dovolacej otázky ako otázky zásadného právneho významu, pozn.) tvrdí, že vyjadrenie dovolacieho súdu v bode 21 napadnutého uznesenia nekorešponduje s rozhodovacou praxou ústavného súdu. Dodáva, že hoci ide iba o sekundárnu námietku proti rozhodnutiu, uvedené vyjadrenie dovolacieho súdu oslabuje celkovú presvedčivosť jeho rozhodnutia.

7. Sťažovateľ v závere dodáva, že najvyšší súd postupoval ústavne nekonformným spôsobom, keď prípustnosť dovolania odvodzoval od formulácie otázok, ktoré izoloval od vymedzených dovolacích dôvodov. Súdna ochrana preto nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, čo viedlo k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné z dôvodu, že otázky nastolené sťažovateľom predstavujú skutkové (hypotetické), a nie právne otázky. Podstatou ústavnej sťažnosti je tak posúdenie ústavnej udržateľnosti odmietnutia dovolania sťažovateľa.

9. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020). Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces a tvorí jeho esenciálny prvok [III. ÚS 875/2016 a rozhodnutie ESLP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 a 36].

10. Právo na prístup k súdu však nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu (III. ÚS 275/2018). Takéto obmedzenia predstavujú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré stanovujú, kedy je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Zároveň je povinnosťou dovolateľa formulovať dovolanie spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP (m. m. IV. ÚS 15/2021). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov napĺňania princípu správnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020).

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Je teda vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Ústavný súd tak musí dbať na to, aby aj pri rozhodovaní o dovolaní boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. V súlade s uvedenými východiskami ústavný súd skúmal, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné, zodpovedá požiadavkám kladeným na súdne rozhodnutie a či účinky dovolacej právomoci najvyššieho súdu boli v danom prípade zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu.

13. Je potrebné zdôrazniť, že v konaní na všeobecných súdoch išlo o zisťovanie skutkového stavu s ustálením toho, čo sa stalo (ozrejmienie spornej skutočnosti a tou bola existencia/neexistencia poistného vzťahu sťažovateľa a poisťovateľa v čase nehody a povinnosť úhrady škody zo strany žalobcu podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z.). Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi argumentoval špecifickými okolnosťami danej veci v prospech trvania poistného vzťahu (aj v čase poistnej udalosti), zdôrazňujúc správanie sa zmluvných strán (sťažovateľa a poisťovateľa) ich vzájomným plnením či vzájomnou vôľou zotrvať v zmluvnom vzťahu, s ktorou sa konajúce súdy vysporiadali tak, že tieto okolnosti nemali žiaden vplyv na zánik poistného vzťahu, ktorý nastal *expressis verbis* z § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. V dovolacom konaní formuloval dovolacie otázky [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] týkajúce sa trvania, resp. existencie predmetného poistného vzťahu na ďalšie poistné obdobie v roku 2015, resp. v čase dopravnej nehody. Za správne vyriešenie tejto otázky považoval záver o zjavnej vôli, resp. úmysle zmluvných strán zotrvať v poistnom vzťahu vyplývajúci z ich konania, s následkom ďalšej existencie zmluvného vzťahu (a to aj v čase vzniku poistnej udalosti) a v dôsledku čoho sa mala vylúčiť aplikácia § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. na jeho právnu vec.

14. K napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu možno uviesť, že správne abstrahuje skutkovú podstatu dovolacích námietok sťažovateľa pri konštatovaní, že sťažovateľ nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Z obsahu dovolacích otázok, ako aj dovolania ako celku je zrejmé, že sťažovateľ celkovým hodnotením konania zmluvných strán počas existencie zmluvného vzťahu rozporuje nesporný skutkový stav s akcentom na vzájomnú vôľu zmluvných strán zotrvať v zmluvnom vzťahu aj napriek omeškaniu úhrady splátky na poistnom (či už v roku 2013, alebo v roku 2014). V prospech správnosti názoru najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľ prostredníctvom dovolacích otázok spochybňuje skutkové závery konajúcich súdov, svedčí v prvom rade to, že už súd prvého stupňa identifikoval (z upomienky zo 7. októbra 2014, pozn.) jednoznačný a zrozumiteľný prejav vôle zo strany poisťovateľa (intervenienta) v poistnom vzťahu zotrvať, len za splnenia podmienky úhrady poistného za obdobie od 19. septembra 2014 do 18. decembra 2014, čo však nenastalo. Súčasne konštatoval, že na jeho vôli nič nemení doručenie „zelenej“ a „bielej karty“ aj napriek nezaplateniu zmeškaného poistného (bod 27 rozsudku okresného súdu).

15. S dôrazom na podstatnú dovoláciu, ako aj sťažnostnú argumentáciu ústavný súd uvádza, že existencia vôle ako vnútorný postoj, ktorý sa navonok prejavuje konaním, resp. správaním sa v korelácii s druhým subjektom právneho vzťahu, je otázkou skutkovou (m. m. III. ÚS 177/2021). Sťažovateľom požadované zisťovanie, resp. ustálenie toho, či vôľou sťažovateľa a poisťovateľa bolo zotrvanie v ich zmluvnom vzťahu, navonok prejavujúcej sa v konaní (správaní), ako keby nedošlo k zániku poistenia zodpovednosti, nebolo otázkou právnou, ale výsostne otázkou skutkovou.

16. V danom prípade je pre právne posúdenie veci rozhodujúca kogentná právna úprava mechanizmu uzatvárania poistných zmlúv, formálnosť právnych úkonov pri ich uzatváraní (§ 791 a § 792 Občianskeho zákonníka), ako aj zániku poistenia zodpovednosti (§ 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z.). Kogentné, resp. kategorické právne normy nepripúšťajú odchýlny prejav vôle subjektov a sú jednoznačne silnejšie ako ľudská vôľa. Preto je v danej veci právne irelevantné, či bola vôľa zmluvných strán (aj napriek zmeškaniu úhrady splátky poistného zo strany sťažovateľa) zotrvať v danom zmluvnom vzťahu aj v ďalšom poistnom období. Sťažovateľom v dovolaní nastolené otázky boli tak bez významu pre právne posúdenie danej veci. Ak konajúce súdy zo zisteného skutkového stavu vyvodili právny záver o tom, že poistná udalosť (1. marca 2015) nebola krytá poistným plnením (poistenie zodpovednosti zaniklo 19. októbra 2014 podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z.), a preto bol žalobca podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. povinný poskytnúť poškodeným plnenie z poistného garančného fondu za sťažovateľa, z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu takého právne posúdenie ustáleného skutkového stavu spochybňovať. Aj preto v namietanom uznesení najvyššieho súdu nemožno identifikovať akokoľvek nesprávnu interpretáciu ustanovení Civilného sporového poriadku.

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala ústavne nekonformný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone, preto záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. f) CSP nepovažuje za ústavne neakceptovateľný či arbitrárny. Toto konštatovanie nie je spôsobilá zvrátiť ani argumentácia sťažovateľa o absencii konkrétnych skutočností verifikujúcich záver o skutkovej povahe otázok, keďže najvyšší súd dostatočným spôsobom ozrejmil vyhodnotenie námietok sťažovateľa vo väzbe na spochybnenie skutkových zistení a skutkových záverov týkajúcich sa správania účastníkov poistnej zmluvy po zániku poistného vzťahu (bod 18.1 a 19 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti zreteľne vyplýva sťažovateľova znalosť aktuálnej judikatúry ústavného súdu o požiadavkách na náležité posudzovanie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Preto identifikuje ďalší dôvod protiústavnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spočívajúci v neprihliadnutí na celkový kontext dovolania a v sústredení sa len na znenie dovolacích otázok. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na limity požiadavky vyabstrahovania právnej otázky z dovolania, teda na neprípustný spôsob vyabstrahovania právnej otázky z dovolania, ktorá z neho ani nevyplýva, ani ju z dovolania ako celku nemožno vyvodiť, čo predstavuje svojvôľu pri jej nachádzaní (II. ÚS 291/2021). Vychádzajúc z obsahu dovolania ako celku, ústavný súd konštatuje, že v ňom absentuje právna otázka, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom túto otázku z dovolania nemožno ani len vyvodiť. Podrobná formulácia najmä 1. dovolacej otázky a ďalších dvoch obsahovo podobných dovolacích otázok

ako aj ich následné odôvodnenie požadujú skutkové vyhodnotenie úmyslu zmluvných strán na trvaní poistenia bez ohľadu na nezaplatenie splátky poistného, čo je neprípustné, keďže dovolací súd nie je skutkovým súdom. Obdobne, štvrtá otázka je hypotetickou konštrukciou toho, *prečo nebolo možné kogentný § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. prelomiť aplikáciou kogentného § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka*, čo však opomína základný koncept toho, čo odvolací súd riešil ako kľúčové pre vyhodnotenie prejednávanej situácie (bod 16 tohto uznesenia). Ak by v konkrétnom prípade najvyšší súd pristúpil k vecnému prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (m. m. II. ÚS 172/03).

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu